

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobkyně:

Provident Financial s.r.o.

sídlem Olbrachtova 2006/9, Krč, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Davidem Mášou
sídlem Na Zderaze 1275/15, 120 00 Praha 2

proti

žalované:

Česká správa sociálního zabezpečení

sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. dubna 2022 č. j. 48000/010387/22/010/P2,
ve věci regresní náhrady za vyplacené dávky nemocenského pojištění

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení (OSSZ) Přerov ze dne 29. 12. 2021, kterým byla žalobkyni uložena povinnost uhradit regresní náhradu ve výši 56 718 Kč podle § 126 odst.

1 a 4 zákona číslo 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), ve spojení s § 2914 zákona číslo 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Důvodem pro uložení regresní náhrady bylo podle odůvodnění rozhodnutí protiprávní jednání zaměstnance žalobkyně T. S., který měl při plnění pracovních úkolů zavinit dopravní nehodu, při níž utrpěl zranění J. H., který byl v souvislosti s nehodou v dočasné pracovní neschopnosti od 18. 5. 2015 do 16. 10. 2015 a za dobu od 1. 6. 2015 do 16. 10. 2015 mu OSSZ Přerov vyplatila nemocenské ve výši 56 718 Kč.

2. Žalobkyně podala dne 14. 6. 2022 proti napadenému rozhodnutí žalobu, ve které navrhovala zrušení rozhodnutí a vrácení věci „k novému rozhodnutí“. Žalobkyně v žalobě namítla nezákonnost a nepřezkoumatelnost rozhodnutí, vytýká správnímu orgánu, že rozhodoval sám o sobě, když sám vyplatil dávku a sám si rozhodl, že má nárok na její regresní náhradu, čímž porušil její základní lidské právo na spravedlivý proces, kdy nikdo nesmí být soudcem ve své věci. Podle žalobkyně porušila žalovaná její právo na spravedlivý proces též tím, že se vůbec nezabývala námitkou výkladu a povinností řádného hospodáře, ani otázkou konkrétního ustanovení občanského zákoníku upravujícího promlčení. Žalobkyně poukázala na to, že správní orgán porušil rovněž povinnost stanovenou v § 126 odst. 7 zákona o nemocenském pojištění, když nepodal podnět, jak mu uvedené zákonné ustanovení ukládá. Tím porušil právní zásadu dobré správy, která je imanentní právnímu státu a péči řádného hospodáře. Z hlediska promlčení pak je podle žalobkyně podstatné, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé, což žalovaná v odvolacím rozhodnutí nereflektovala. Žalobkyně má za to, že v řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, byla porušena její práva takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonná rozhodnutí. Žalovaná tím v rozporu s hmotným právem negativně zasáhla do právní sféry žalobkyně. Správní orgán ignoroval vlastní spis, a nezákonně zamlčel nebo neučinil zjištění, která učinit mohl, když zjištění o protiprávním jednání nutně učinil již na základě žádosti o vyplacení nemocenské dávky, která je podložena lékařskou zprávou, v níž se uvádí důvod pracovní neschopnosti.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě konstatovala, že v projednávaném případě byl zcela naplněn důvod podle § 126 odst. 1 a 4 zákona o nemocenském pojištění ve spojení s § 2914 o. z. a OSSZ Přerov postupovala zákonně, když žalobkyni stanovila povinnost uhradit regresní náhradu.
4. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Se souhlasem účastníků řízení krajský soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
5. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o regresní náhradě za vyplacené dávky nemocenského pojištění podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění vůči zaměstnavateli osoby, která měla při plnění pracovních úkolů svým zaviněným protiprávním jednáním (zaviněním dopravní nehody) způsobit, že došlo ke skutečnostem rozhodným pro vznik nároku na dávku nemocenského pojištění.

6. Dříve, než se krajský soud bude zabývat věcí samou, považuje za vhodné vyjádřit se k některým obecným otázkám spojeným s posuzovaným regresním nárokem.
7. Právní povahou předmětného regresního nároku se zabýval zvláštní senát Nejvyššího správního soudu v řízení vedeném o záporném kompetenčním sporu a v usnesení ze dne 12. 3. 2015 čj. Konf 8/2014 - 25 na základě podrobného rozboru dotčené právní problematiky uzavřel, že rozhodnutí orgánů nemocenského pojištění o povinnosti zaplatit regresní náhradu podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění není rozhodnutím správního orgánu o věci soukromoprávní ve smyslu § 46 odst. 2 a § 68 písm. b) s. ř. s. a o žalobě proti takovému rozhodnutí je proto příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví. V navazující judikatuře pak byl rovněž jako správný potvrzen právní názor, podle kterého je zřejmá bezprostřední souvislost mezi vyplacenou dávkou nemocenského pojištění a regresní náhradou za ni. Není proto důvod, aby řízení o úhradě regresní náhrady nebylo z pohledu § 31 odst. 2 s. ř. s. považováno za „věc nemocenského pojištění“, o níž rozhoduje ve správním soudnictví samosoudce.
8. S uvedenou právní povahou nároku souvisí také námitka žalobkyně ohledně kompetence (věcné příslušnosti) okresní správy sociálního zabezpečení k rozhodování o této regresní náhradě, se kterou žalobkyně poji porušení příkazu, že „nikdo nesmí být soudcem ve své vlastní věci.“ Tato námitka není důvodná. V tomto směru je totiž třeba rozlišovat mezi soukromoprávní a veřejnoprávní metodou právní regulace. Zatímco soukromoprávní metoda regulace je zpravidla metodou rovnosti, kdy žádný účastník soukromoprávního vztahu nemá nadřazené postavení a není oprávněn rozhodovat o právech a povinnostech druhého účastníka ani plnění povinností autoritativně vynucovat, tak veřejnoprávní metoda právní regulace je naopak vertikální. Jeden ze subjektů právního vztahu vystupuje jako nositel veřejné moci a může jednostranně ukládat povinnosti druhému účastníku právního vztahu, mnohdy nejen bez jeho vůle, ale i proti jeho vůli. Povaha a míra účasti subjektů právního vztahu na jeho vzniku, rozvíjení a formování jeho obsahu je tedy zcela odlišná. V oblasti veřejné správy, o kterou se v tomto případě z výše uvedených důvodů jedná, je tak z povahy věci dáno, že správní orgán zpravidla rozhoduje v rámci své vymezené působnosti, proto logicky svým způsobem rozhoduje i „ve své věci“ a nelze z toho bez dalšího dovozovat systémovou podjatost celého řadu, resp. všech jeho zaměstnanců. Něco jiného by samozřejmě bylo, kdyby byly dány konkrétní pochybnosti o nepodjatosti příslušné oprávněné úřední osoby s ohledem na její poměr k věci nebo účastníku řízení (jeho zástupci). Nic takového se však nepodává ani z obsahu spisu, ale ani z žaloby, navíc žalobkyně ani podle správního spisu námitku podjatosti ve správním řízení neuplatnila.
9. Za nedůvodnou považuje krajský soud také námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. K problematice nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů lze s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů konstatovat, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti přestěžené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71).

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být ovšem vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Žádnou takovou konkrétní vadu, která by mohla zakládat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve shora uvedeném smyslu, žalobkyně nenamítla. V přezkoumávané věci se oba správní orgány s předmětem řízení a námitkami žalobkyně vypořádaly sice stručně, nikoliv však nepřezkoumatelně. Z jejich rozhodnutí jsou zřejmé důvody, pro které bylo rozhodnuto způsobem uvedeným ve výrocích, včetně toho, proč správní orgány nepovažovaly nárok za prekludovaný (viz dále). Ostatně i z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyně pochopila nosné důvody rozhodnutí a byla schopna na ně v žalobě adekvátně reagovat.

10. Krajský soud proto činí dílčí závěr, že procesní námitky žalobkyně důvodné nejsou a v napadeném rozhodnutí nebyly shledány takové vady řízení, ke kterým by měl správní soud přihlédnout z úřední povinnosti. Lze proto přistoupit k věcnému posouzení napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
11. Skutková zjištění činil krajský soud výhradně ze správních spisů (žalované a OSSZ Přerov), když žádné jiné důkazy ani nebyly navrhovány. Ze správních spisů se podává, že OSSZ Přerov obdržela dne 18. 10. 2021 od Okresního soudu v Kroměříži rozsudek č. j. 2 T 143/2015-92 s doložkou právní moci, která nastala dne 7. 1. 2016. Podle výrokové části trestního rozsudku se měl T. S. dopustit přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku (zákon číslo 40/2009 Sb.) tím, že - stručně řečeno - dne 17. 5. 2015, kolem 10:30 hodin, vlivem únavy při řízení vozidla usnul a tím z důvodu nepozornosti zezadu narazil do před ním stojícího osobního motorového vozidla. Řidič vozidla (J. H.), do kterého narazil vůz řízený T. S., v důsledku srážky vozidel utrpěl natažení a podvrtnutí krční páteře, zhmoždění levé poloviny hrudníku a zhmoždění levého ramene, což si vyžádalo léčení do 16. 10. 2015, s výrazným omezením v běžném způsobu života po dobu 4 týdnů v podobě omezené hybnosti při nošení Schanzova límce a orthézy na levé ruce, ve ztížené sebeobsluze při vykonávání osobní hygieny a oblékání. Uvedeným jednáním měl T. S. jinému z nedbalosti ublížit na zdraví tím, že porušil důležitou povinnost, uloženou mu podle zákona a dopustit se tak výše uvedeného přečinu. K dotazu OSSZ Přerov žalobkyně přípisem ze dne 22. 11. 2021 sdělila, že podle záznamů v knize jízd ke služebnímu vozidlu, které využíval bývalý zaměstnanec T. S., má 17. 5. 2015 uvedenu služební jízdu. Součástí spisu je také výpis z evidence pracovní neschopnosti J. H. Přípisem ze dne 30. 11. 2021 oznámila OSSZ Přerov žalobkyni zahájení správního řízení ohledně regresní náhrady ve výši 56 718 Kč za vyplacené dávky nemocenského pojištění J. H. za období od 1. 6. 2015 do 16. 10. 2015 v souvislosti s protiprávním jednáním jejího zaměstnance T. S. Současně byla žalobkyni poskytnuta lhůta 8 dnů ode dne doručení oznámení, ve které žalobkyně měla možnost vyjádřit své stanovisko a před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladům. Oznámení bylo doručeno žalobkyni do datové schránky 30. 11. 2021. Žalobkyně se ve lhůtě vyjádřila, mimo jiné namítla promlčení a učinila sporným datum doručení rozsudku s tím, že není doloženo ani vysvětleno, proč k doručení rozsudku došlo až téměř po 6 letech od jeho právní moci (7. 1. 2016). Nemocenské bylo navíc vyplaceno za období od 1. 6. 2015 do 16. 10. 2015 a o viníkovi nehody nebylo sporu. Nemocenský orgán se podle žalobkyně mohl o existenci nároku na regresní náhradu dozvědět již v rámci uplatnění nároku na nemocenskou, a to

právě z důvodu zaviněné dopravní nehody ze strany třetí osoby. OSSZ Přerov rozhodla v prvním stupni dne 29. 12. 2021, jak shora uvedeno. K námitce promlčení odkázal prvostupňový správní orgán na lhůty uvedené v § 126 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění. Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém brojil především proti posouzení námitky promlčení a odkazovala na § 619 o. z., podle kterého může být právo uplatněno poprvé, pokud se oprávněná dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, případně kdy se o nich dozvědět měla a mohla. V projednávané věci bylo rozsudkem rozhodnuto dne 7. 1. 2016 a v tuto chvíli byl nejpozději objektivně znám viník dopravní nehody. Podle žalobkyně je pětiletá lhůta dostatečně dlouhá na to, aby správní orgán získal od trestních orgánů podklad pro uplatnění regresního nároku. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím shora uvedeným způsobem. V jeho odůvodnění konstatovala, že v době, kdy se T.S. dopustil zaviněného porušení právních předpisů, byl zaměstnancem odvolatele a zaviněného protiprávního jednání se dopustil v souvislosti s plněním pracovních úkolů, což odvolatel potvrdil a v průběhu řízení nezpochybnil. S odkazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Ads 98/2016-37 ze dne 9. 4. 2018 uvedla, že pokud právnická nebo fyzická osoba použije třetí osobu ke své činnosti, odpovídá vždy za škodu způsobenou touto osobou, kterou kromě zaměstnance může být též zmocněnec nebo jiný pomocník. K námitce promlčení žalovaná uvedla, že pokud OSSZ Přerov zahájila správní řízení o povinnosti zaplatit regresní náhradu teprve po více než pěti letech od nabytí právní moci rozsudku Okresního soudu v Kroměříži, není to v rozporu s § 126 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění s tím, že předmětný rozsudek, jímž byl T. S. pravomocně uznán vinným z přečinu ublížení na zdraví J. H., byl OSSZ Přerov doručen dne 18. 10. 2021, tímto dnem pak nastala skutečnost ve smyslu ustanovení § 126 odst. 1 téhož zákona, neboť uvedeného dne OSSZ Přerov zjistila skutečnost, že v důsledku protiprávního jednání T. S., zjištěného soudem, došlo ke skutečností rozhodným pro vznik nároku na dávku, a proto je odvolatel povinen zaplatit regresní náhradu. Lhůta stanovená v § 126 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění neuplynula a námitku promlčení nároku na zaplacení regresní náhrady považuje žalovaná za nedůvodnou. Žalovaná dodala, že podle ověření je datum 18. 10. 2021 (doručení rozsudku Okresního soudu v Kroměříži OSSZ Přerov) uvedeno jak v doručence přijaté datové zprávy, tak v otisku prezentačního razítka na předmětném rozsudku i průvodním dopisu Okresního soudu v Kroměříži, který je dnem 18. 10. 2021 datován.

12. Podle § 126 odst. 1 zákona o nemocenském pojištění, ten, kdo způsobil, že v důsledku jeho zaviněného protiprávního jednání zjištěného soudem nebo správním úřadem došlo ke skutečností rozhodným pro vznik nároku na dávku, je povinen zaplatit orgánu nemocenského pojištění regresní náhradu. Nárok na regresní náhradu nemá orgán nemocenského pojištění vůči pojištěnci, jemuž byla dávka vyplacena.
13. Podle § 126 odst. 5 téhož zákona, nárok na zaplacení regresní náhrady zaniká uplynutím 5 let ode dne, kdy orgán nemocenského pojištění zjistil skutečnost, že ke vzniku sociální události, z jejíhož titulu byla dávka vyplacena, došlo v důsledku jednání uvedeného v odstavci 1, nejpozději však uplynutím 10 let ode dne vzniku této sociální události. Ustanovení § 124 odst. 4 věty druhé zde platí obdobně.

14. Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že v posuzované věci byly naplněny zákonné předpoklady pro uložení regresní náhrady žalobkyni coby zaměstnavateli T. S. V řízení bylo bezpečně prokázáno, že tehdejší zaměstnanec žalobkyně T.S. se v souvislosti se dopustil zaviněného protiprávního jednání, které bylo zjištěno Okresním soudem v Kroměříži [správní orgány i krajský soud jsou v tomto směru vázány rozhodnutím o tom, že byl spáchán trestný čin – viz § 57 odst. 1 písm. c) a odst. 3 správního řádu a § 52 odst. 2 s. ř. s.)], v jehož důsledku byly ve prospěch poškozeného J.H. vynaloženy prostředky na dávku nemocenského pojištění ve výši 56 718 Kč. Ostatně proti shora uvedeným skutečnostem a závěrům, ze kterých vycházely správní orgány v této věci, ani žádné konkrétní žalobní námitky nesměřují. Nebyl ani zpochybněn závěr správních orgánů, že se T. S. shora uvedeného jednání dopustil v souvislosti s plnění pracovních úkolů, což platí i pro závěr správních orgánů, které pro účely předmětné regresní náhrady přičítaly zjištěné jednání T. S. žalobkyni coby jeho zaměstnavateli. Jedná se navíc o právní závěr, který je v souladu s rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2018 čj. 8 Ads 98/2016-37 nebo ze dne 11. 4. 2019 čj. 3 Ads 285/2017-48).
15. Stěžejní žalobní námitky se týkají promlčení (prekluze) regresního nároku. Žalobkyně brojí jednak proti způsobu vypořádání této námitky uplatněné již ve správním řízení, dále proti samotné právní úpravě (která podle jejího názoru neústavně zvýhodňuje stát), jakož i proti její aplikaci v této konkrétní věci.
16. Krajský soud předně zdůrazňuje, že pro zánik nároku na regresní náhradu podle § 126 zákona o nemocenském pojištění jsou v odst. 5 stanoveny speciální prekluzivní lhůty, proto nelze ani subsidiárně aplikovat právní úpravu promlčení v občanském zákoníku. Jako zcela nedůvodnou a neudržitelnou je pak třeba odmítnout úvahu žalobkyně naznačenou v bodě 14 žaloby, podle které by snad měl předmětný nárok podléhat jak prekluzi, tak promlčení (podle ustanovení občanského zákoníku), neboť taková úvaha nemá oporu v zákoně o nemocenském pojištění a je v rozporu s obecnou koncepcí právních předpisů, které jsou založeny na tom, že nárok podléhá v souvislosti s uplynutím času buď promlčení, nebo prekluzi, případně žádnému z těchto následků, ale rozhodně ne oběma současně.
17. Pokud jde o vypořádání námitky „promlčení“ v napadeném rozhodnutí, tak jak již bylo uvedeno výše, krajský soud žádné pochybení ze strany žalované v tomto směru neshledal. Žalovaná odkázala na příslušnou právní úpravu, která je jednoznačná a její výklad nezpůsobuje interpretační potíže. Nadto poukázala na rozhodnutí krajských soudů, u kterých sice neoznačila zdroj, ze kterého obsah rozhodnutí čerpala, ale podle přesvědčení krajského soudu tato skutečnost v tomto případě nemá na přezkoumatelnost rozhodnutí vliv. Rozhodnutí správních soudů jsou veřejně dostupná (krajský soud ověřil, že text obou rozhodnutí lze podle jednacího čísla snadno nalézt i prostřednictvím jednoho z nejběžnějších internetových vyhledávačů Google) a krajský soud nemá obavy, že by žalobkyně v případě potřeby nedokázala odkazovaná rozhodnutí dohledat.
18. Samotné ustanovení § 126 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění je pak založeno na zcela standartní kombinaci subjektivní a objektivní prekluzivní lhůty. Objektivní lhůta 10 let je zcela běžná jak ve veřejném (např. § 148 odst. 5 daňového řádu, § 120 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích nebo § 270 odst. 8 zákona číslo 134/2016 Sb.), tak

v soukromém právu (§ 629 odst. 2 o. z.). V případě subjektivní (promlčecí či prekluzivní) lhůty pak existují - pokud jde o její začátek - obecně v legislativní praxi dvě rozdílné koncepce. Buď se vychází z okamžiku, kdy oprávněný subjekt rozhodující skutečnosti zjistil (dozvěděl), anebo z okamžiku, kdy je zjistit měla a mohla. Volba mezi oběma způsoby počátku běhu subjektivní lhůty je věcí zákonodárce a krajský soud na žádné z těchto variant nespátřuje nic protiústavního. Pokud tedy zákonodárce zvolil pro zánik nároku na zaplacení regresní náhrady v § 126 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění subjektivní prekluzivní lhůtu počítanou od okamžiku, kdy orgán nemocenského pojištění zjistil rozhodné skutečnosti, tak jsou bezpředmětné jakékoliv námitky a úvahy ohledně toho, zda (případně jaké) kroky měl či mohl orgán nemocenského pojištění podniknout, aby tyto skutečnosti zjistil dříve, případně zda došlo k porušení sdělovací povinnosti, povinnosti podat podnět nebo k jednání v rozporu s odbornou péčí. Jedinou rozhodující okolností tak zůstává, kdy správní orgán prvního stupně zjistil skutečnosti rozhodné pro vznik regresního nároku, tedy získal vědomost o skutečnostech, s nimiž zákon vznik regresního nároku spojuje.

19. Podle obsahu spisu obdržel správní orgán prvního stupně rozsudek Okresního soudu v Kroměříži dne 18. 10. 2021 a dne 30. 11. 2021 se dozvěděl od žalobkyně, že viník dopravní nehody měl předmětný den evidovanou služební cestu. Nejpozději od toho okamžiku začala plynout subjektivní prekluzivní lhůta, neboť uvedeného dne OSSZ zjistila, že v důsledku protiprávního jednání konkrétní osoby, zjištěného soudem, došlo ke skutečností rozhodným pro vznik regresního nároku, jakož i že se jedná o bývalého zaměstnance žalobkyně, který měl předmětný den služební cestu. Žádná jiná okolnost, která by mohla zakládat dřívější počátek běhu této lhůty, se ze spisu ani žalobních tvrzení nepodává a polemiky nad tím, co žalobkyně měla či mohla udělat, aby se rozhodné skutečnosti dozvěděla dříve, jsou z výše uvedených důvodů bezpředmětné.
20. Vzhledem k tomu, že od okamžiku, kdy se správní orgán prvního stupně dozvěděl o všech rozhodných skutečnostech, neuplynulo do rozhodnutí žalované ani půl roku, tak subjektivní lhůta nemohla uplynout, a protože současně neuplynula ani desetiletá objektivní (ke skutku došlo 17. 5. 2015) prekluzivní lhůta, nemohl ke dni rozhodování žalované (11. 4. 2022) regresní nárok v souvislosti s plynutím času zaniknout. Námitka žalobkyně proto důvodná není.
21. Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Krajský soud dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v řízení neúspěšná žalobkyně takové právo podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá a ani procesně úspěšné žalované jej v tomto typu řízení (ve věci nemocenského pojištění) nelze podle § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 31. srpna 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje I.C.

JUDr. Martin Láníček
samosoudce